

11. Ο ΠΑΥΛΟΣ: ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΙ Η ΚΛΗΣΗ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Είπε δε προς αυτόν ο Κύριος, Ὑπαγε, διότι οὗτος είναι σκευός εκλογῆς εἰς ἐμέ, διὰ να βασιτάση το ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν και βασιλέων, και των υἰῶν Ἰσραήλ, ἐπειδῆ ἐγώ θέλω δείξει εἰς αυτόν ὅσα πρέπει να πάθη ὑπὲρ του ὀνόματός μου.» Πράξεις 9/θ' 15,16.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Πράξ. 9/θ' 1, Φιλιπ. 3/γ' 6, Α' Κορ. 15/ιε' 10, Πράξ. 9/θ' 1-22, 26/κς' 18, Γαλ. 2/β' 1-17.

Ένα από τα κεντρικότερα πρόσωπα της Καινής Διαθήκης είναι ο Παύλος, γνωστός και ως Σαύλος της Ταρσού. Ο Παύλος ήταν για την πρώτη Χριστιανική εκκλησία ότι ήταν και ο Μωυσής για τον λαό Ισραήλ. Η διαφορά μεταξύ τους είναι ότι ο Μωυσής έβγαλε τον λαό του Θεού από τους Εθνικούς προκειμένου ο Ισραήλ να μπορεί να κάνει το θέλημα του Θεού, ενώ ο Παύλος μετέδωσε το Λόγο του Θεού στους Εθνικούς προκειμένου και οι Εθνικοί να κάνουν το θέλημά Του.

Συγκριτικά με όλους τους άλλους Χριστιανούς του 1^{ου} αιώνα, για τον Παύλο γνωρίζουμε τα περισσότερα. Τον θυμόμαστε ιδιαίτερα για τη μεγάλη του συνεισφορά στον εκχριστιανισμό των εθνικών. Τα ιεραποστολικά του ταξίδια και η μαρτυρία του στα έθνη γύρω από τη Μεσόγειο, έθεσαν θαυμάσια παραδείγματα για τις Χριστιανικές αποστολές των επόμενων γενεών.

Ο Παύλος ξερίζωσε τα Βιβλικά απόλυτα τις Ιουδαϊκής κουλτούρας, εκεί όπου ο πολιτικός, ο τελετουργικός, και ο ηθικός νόμος είχαν αναμιχθεί τόσο πολύ σε σημείο που δεν μπορούσε να γίνει εύκολα διαχωρισμός των Ιουδαϊκών παραδόσεων από το αιώνιο μήνυμα του Θεού για τα έθνη. Αυτήν την εβδομάδα θα μελετήσουμε για το δεύτερο πιο δημοφιλές πρόσωπο της Καινής Διαθήκης. 76

Ο ΣΑΟΥΛ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΡΣΟ

Ο Σαούλ γεννήθηκε στην Ταρσό, μία σημαντική πόλη μεταξύ Συρίας και δυτικής Ασίας (Πράξ. 22/κβ' 3). Η Ταρσός ήταν ένα πολυπολιτισμικό κέντρο εμπορίου και εκπαίδευσης καθώς και κατοικία για ένα διάστημα του γνωστού Ρωμαίου ρήτορα και συγκλητικού Κικέρων. Οι γονείς του Σαούλ ήταν Ιουδαίοι της διασποράς (Ιουδαίοι που δεν έμεναν στο Ισραήλ), από τη φυλή Βενιαμίν. Το Εβραϊκό του όνομα ήταν Σαούλ, αλλά όταν ξεκίνησε την αποστολή του στους εθνικούς (Πράξ. 13/ιγ' 9) πήρε το όνομα Παύλος. Επίσης, επειδή ήταν Φαρισαίος (Φιλιπ. 3/γ' 5), πολύ πιθανόν να ήταν παντρεμένος, αλλά δεν μας δίνεται καμία πληροφορία για την οικογένειά του, εκτός από το ότι κάποια στιγμή αναφέρονται η αδερφή και ο ανιψιός του (Πράξ. 23/κγ' 16). Ο Σαούλ ήταν και Ρωμαίος πολίτης (Πράξ. 22/κβ' 25-28). Είναι πολύ πιθανόν να εκπαιδεύτηκε στη συναγωγή της Ταρσού μέχρι τα δώδεκα του χρόνια και στη συνέχεια να εκπαιδεύτηκε στην Ιερουσαλήμ από τον γνωστό διδάσκαλο Γαμαλιήλ (Πράξ. 22/κβ' 3). Όπως συνηθιζόταν, έμαθε μία τέχνη – την τέχνη του σκηνοποιού (Πράξ. 18/ιη' 3).

Οι Φαρισαίοι ήταν γνωστοί για την επιμονή τους ότι όλοι οι νόμοι του Θεού, τόσο οι γραπτοί όπως φαίνονταν στα βιβλία του Μωυσή όσο και οι προφορικοί που μεταδίδονταν από γενιά σε γενιά, ήταν υποχρεωτικοί για όλους τους Ιουδαίους. Ο αυστηρός πατριωτισμός τους και η σχολαστική υπακοή τους στους Ιουδαϊκούς νόμους, τους έκαναν υποκριτές και επικριτές. Ο Παύλος, ωστόσο, δεν έκρυψε ποτέ το γεγονός ότι ο ίδιος και ο πατέρας του ήταν Φαρισαίοι (Πράξ. 23/κγ' 6). Το γεγονός ότι ήταν Φαρισαίος βοήθησε στο έργο του, τόσο προς τους Ιουδαίους όσο και προς τους εθνικούς. Τον όπλισε με την λεπτομερή γνώση της Παλαιάς Διαθήκης, την διαθέσιμη Αγία Γραφή για τους πρώτους χριστιανούς. Επίσης, γνώριζε πολύ καλά τις προσθήκες των γραμματέων στους νόμους της Παλαιάς Διαθήκης. Γι' αυτό και ήταν ο πλέον κατάλληλος απόστολος που μπορούσε να διακρίνει τις αιώνιες Θεϊκές αλήθειες από τις προσθήκες για την Ιουδαϊκή κουλτούρα, που δεν ήταν υποχρεωτικές και μπορούσαν να αγνοηθούν από τους Εθνικούς που ήρθαν στην πίστη. Όπως είδαμε αυτό το θέμα απασχόλησε πολύ την πρώτη εκκλησία. Και σήμερα, όμως, ο ρόλος της κουλτούρας είναι πολύ σημαντικός στην εκκλησία.

ΣΚΕΨΗ: Ποια από τα Χριστιανικά πιστεύω μας έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με την κοινωνία; Πώς διαχειρίζεστε αυτήν τη διαμάχη χωρίς να συμβιβαστείτε εκείνο που δεν πρέπει ποτέ να συμβιβαστεί;

Δευτέρα 7 Σεπτεμβρίου

ΠΑΥΛΟΣ, Ο ΑΝΔΡΑΣ

Διαβάστε Πράξ. 9/θ' 1, Φιλιπ. 3/γ' 6,8, Α' Κορ. 15/ιε' 9,10, Α' Τιμ. 1/α' 16, Γαλ. 1/α' 14 και Β' Κορ. 11/ια' 23-33. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για τον χαρακτήρα και την προσωπικότητα του Παύλου;

.....

.....

.....

Ο Παύλος ήταν σίγουρα ένας άνδρας με μεγάλο ζήλο. Πριν αναγεννηθεί, ο ζήλος του εκδηλωνόταν με το να διώκει τους πιστούς της πρώτης εκκλησίας. Υποστήριξε τον λιθοβολισμό του Στέφανου (Πράξ. 7/ζ' 58) φυλάκιζε Χριστιανούς (Πράξ. 8/η' 3), αποτελούσε θανατική απειλή για τους μαθητές (Πράξ. 9/θ' 1), και οργάνωσε έφοδο στους Χριστιανούς που βρίσκονταν σε άλλη χώρα (Πράξ. 9/θ' 2, Γαλ. 1/α' 13).

Την ίδια στιγμή, βλέπουμε επίσης πως ο ζήλος και η θέρμη του χρησιμοποιήθηκαν για καλό, μιας και αφιέρωσε τη ζωή του στο κήρυγμα του ευαγγελίου παρά τις αντιξοότητες και τις προκλήσεις. Μόνο κάποιος ολοκληρωτικά αφοσιωμένος σ' αυτό που πιστεύει θα μπορούσε να ανταπεξέλθει. Και παρότι έχασε τα πάντα για τον Χριστό, δεν λυπήθηκε γιατί τα θεώρησε «σκύβαλα», άχρηστα σαν τα σκουπίδια. Ο Παύλος κατάλαβε τι είναι σημαντικό στη ζωή και τι όχι. Επίσης, ο Παύλος ήταν ταπεινός. Δεν χωράει αμφιβολία πως λόγω της ενοχής του για το διωγμό που είχε εξαπολύσει στους Χριστιανούς, θεωρούσε τον εαυτό του ανάξιο γι' αυτήν την κλήση. Και επιπλέον, ως κάποιος που κήρυξε τη δικαιοσύνη του Χριστού ως τη μοναδική μας ελπίδα για σωτηρία, ήξερε πόσο αμαρτωλός ήταν απέναντι στον Άγιο Θεό, και αυτή η γνώση ήταν αρκετή για να τον διατηρεί ταπεινό, υποταγμένο, και ευγνώμον.

«Όταν μια ακτίνα από τη δόξα του Θεού, μια αναλαμπή από την αγιότητα του Χριστού διαπεράσει την ψυχή, φέρνει σε οδυνηρή αποκάλυψη κάθε κηλίδα μολυσμού και παρουσιάζει γυμνές τις παραμορφώσεις και τις ελλείψεις του ανθρώπινου χαρακτήρα. Αποκαλύπτει τις ανόσιες επιθυμίες, την άστατη καρδιά, τα ρυπαρά χείλη.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 20,21.

ΣΚΕΨΗ: Κανείς μας δεν έχει ανοσία στην υπερηφάνεια. Πώς μπορεί ο Σταυρός και η σημασία του να μας θεραπεύσουν από αυτήν την αμαρτία;

.....

.....

.....

Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου

ΑΠΟ ΣΑΟΥΛ ΣΕ ΠΑΥΛΟΣ

Διαβάστε Πράξ. 9/θ' 1-22 την ιστορία της αλλαγής του Παύλου. Πώς αυτή του η εμπειρία συνδέεται με την ιεραποστολική του κλήση; Δείτε επίσης Πράξ. 26/κς' 16-18.

.....
.....
.....

Από την αρχή ήταν ξεκάθαρο πως ο Κύριος σκόπευε να χρησιμοποιήσει τον Παύλο για να προσεγγίσει εξίσου Ιουδαίους και Εθνικούς. Κανένα άλλο γεγονός στην προετοιμασία του Παύλου για ιεραπόστολος δεν συγκρίνεται με αυτό. Πολλές φορές μάλιστα αναφέρθηκε σε αυτή του την εμπειρία. «Αλλά σηκώθητι και στήθι επί τους πόδας σου· επειδή διά τούτο εφάνην εις σε, διά να σε καταστήσω υπηρέτην και μάρτυρα και όσων είδες, και περί όσων θέλω φανερωθή εις σε» (Πράξ. 26/κς' 16). Ο Παύλος δεν θα μπορούσε να κηρύξει ή να διδάξει για κάτι που ο ίδιος δεν γνώριζε. Αντιθέτως, θα δίδασκε και θα κήρυττε μέσα από τις εμπειρίες κα τη γνώση του για τον Κύριο, μένοντας πάντα σε αρμονία με τον Λόγο του Θεού (Δείτε Ρωμ. 1/α' 1,2).

Διαβάστε Πράξ. 26/κς' 18. Ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα από το έργο του Παύλου;

.....
.....
.....

Εδώ βλέπουμε πέντε αποτελέσματα του ιεραποστολικού έργου:

1. Να ανοιχθούν τα μάτια των ανθρώπων. Οι άνθρωποι πρέπει να δουν πως ο Θεός και ο Ιησούς είναι υπαρκτοί, παρόντες, δραστήριοι, ελκυστικοί.
2. Να μετακινηθούν από το σκοτάδι στο φως, από την άγνοια στη γνώση – βασικό θέμα του ευαγγελίου (δείτε Λουκά 1/α' 78,79).
3. Να στραφούν από τη δύναμη του Σατανά στη δύναμη του Θεού.
4. Να λάβουν συγχώρηση για τις αμαρτίες. Το πρόβλημα της αμαρτίας έχει λύση. Αυτό είναι το βασικό μήνυμα των Χριστιανών.
5. Να λάβουν μία θέση στους αγιασμένους, στην εκκλησία δηλαδή του Θεού, ανεξαρτήτου έθνους, γένους ή φυλής.

ΣΚΕΨΗ: Αν κάποιος σας ρωτούσε: «Ποια είναι η εμπειρία σου με τον Ιησού; Τι μπορείς να μου πεις για Εκείνον;» Τι θα του λέγατε;

Τετάρτη 9 Σεπτεμβρίου

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

«Από Ιερουσαλήμ και κύκλω μέχρι της Ιλλυρίας εξεπλήρωσα το κήρυγμα του ευαγγελίου του Χριστού» (Ρωμ. 15/ε' 19). Ποιο σημαντικό στοιχείο για το ιεραποστολικό έργο μπορούμε να βρούμε σ' αυτό το εδάφιο; Δείτε επίσης Α' Κορ. 1/α' 23, 2/β' 2, Γαλ. 6/ζ' 14, Φιλιπ. 1/α' 15-18.

.....

.....

.....

Ένα είναι σίγουρο για όλες τις ιεραποστολικές προσπάθειες του Παύλου, όπου κι εάν πήγαινε, βασικό του κήρυγμα ήταν ο εσταυρωμένος Χριστός. Έτσι, έμενε πιστός στο κάλεσμα του Χριστού, να κηρύξει για τον Ιησού. Το μήνυμα για τις αποστολές σήμερα είναι προφανές: ό,τι και να κηρύτουμε ή να διδάσκουμε (και ως εκκλησία έχουμε πολλά να μοιραστούμε με τον κόσμο), ο εσταυρωμένος Χριστός πρέπει να είναι το επίκεντρο κάθε ευαγγελιστικής προσπάθειας και ιεραποστολικού έργου.

Ο Παύλος, ωστόσο, δεν κήρυττε απλώς για τον Ιησού και μετά συνέχιζε το ταξίδι του. Σκοπός του ήταν να δημιουργήσει εκκλησίες, να ξεκινήσει Χριστιανικές ομάδες παντού όπου μπορούσε. Το έργο του ήταν η ίδρυση εκκλησιών.

Υπάρχει ένα ακόμη στοιχείο στο ιεραποστολικό έργο του Παύλου.

Διαβάστε Κολ. 1/α' 28. Τι μοιάζει να λέει εδώ ο Παύλος; Πρόκειται για ευαγγελισμό ή για μαθητεία;

.....

.....

.....

Διαβάζοντας τις επιστολές του Παύλου βλέπουμε ότι δεν έχουν ευαγγελιστικό χαρακτήρα, τουλάχιστον με την έννοια ότι απευθύνονται σε άτομα εκτός εκκλησίας. Αντιθέτως, οι περισσότερες επιστολές του απευθύνονται σε εδραιωμένες εκκλησιαστικές κοινότητες. Με άλλα λόγια, στο έργο του Παύλου περιλαμβάνονται η ποιμαντορική φροντίδα, η διαπαιδαγώγηση, και η γαλουχία των εκκλησιών.

Επομένως, βλέπουμε τουλάχιστον τρία κεντρικά στοιχεία στην ιεραποστολική δραστηριότητα του Παύλου: διακηρύττει τον Ιησού, ιδρύει εκκλησίες, και γαλουχεί τις ήδη εδραιωμένες εκκλησίες.

ΣΚΕΨΗ: Θυμηθείτε την τελευταία φορά που δώσατε μαρτυρία σε κάποιον για την πίστη σας. Είχε ο Ιησούς την κεντρική θέση σ' αυτά που είπατε; Πώς μπορείτε να βεβαιωθείτε ότι ο Ιησούς έχει την κεντρική θέση στη μαρτυρία σας;

Πέμπτη 10 Σεπτεμβρίου

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑ

Στο παρελθόν οι περισσότεροι άνθρωποι νόμιζαν ότι υπήρχαν δύο κατηγορίες ανθρώπων – ο λαός τους και οι άλλοι. Για τους Έλληνες, όσοι δεν ήταν Έλληνες θεωρούνταν «βάρβαροι». Για τους Ιουδαίους, όσοι δεν ήταν Ιουδαίοι ήταν «Εθνικοί».

Όπως είδαμε νωρίτερα, η επιτυχής ιεραποστολή στους Εθνικούς ανάγκασε την εκκλησία και τους υπευθύνους της να ασχοληθούν με τη σχέση μεταξύ Ιουδαίων και Εθνικών. Το βασικό ερώτημα ήταν κατά πόσο ένας Εθνικός μπορούσε να γίνει Χριστιανός χωρίς πρώτα να γίνει Ιουδαίος. Διαβάστε Γαλ. 2/β' 1-17. Τι συνέβη, και πώς αυτή η αναφορά δείχνει την πρόκληση της «πολυπολιτισμικότητας» στον ευαγγελισμό και την αποστολή;

.....

.....

.....

«Όταν αργότερα ο Πέτρος επεσκέφθηκε την Αντιόχεια, κέρδισε την εμπιστοσύνη πολλών με τη συνετή συμπεριφορά του προς τους Εθνικούς πιστούς. Για ένα διάστημα φέρονταν σύμφωνα με το ουρανόσταλο φως. Είχε μέχρι τότε υπερνικήσει τη φυσική του προκατάληψη να τρώει στο ίδιο τραπέζι με τους Εθνικούς. Όταν όμως μερικοί από τους θιασώτες του τελετουργικού νόμου Εβραίοι κατέφθασαν από τα Ιεροσόλυμα, αστόχαστα ο Πέτρος άλλαξε τη στάση του έναντι των προσήλυτων πρώην ειδωλολατρών... Αυτή η ένδειξη αδυναμίας από μέρους εκείνων που υπήρξαν αξιοσέβαστοι και αγαπητοί αρχηγοί προξένησε μία πολύ οδυνηρή εντύπωση στο νου των Εθνικών πιστών. Η εκκλησία κινδύνευε να διαμελισθεί.» Ε. Χουάιτ, Π.Α. σ.173.

Ο Παύλος αντιμετώπισε το ζήτημα με τον Πέτρο και στάθηκε υπέρ της πολυπολιτισμικής εκκλησίας. Οι Εθνικοί προσήλυτοι δεν χρειάζονταν να Ιουδαίσουν για να γίνουν Χριστιανοί. Το περίπλοκο ιστορικό του Παύλου, ως αφοσιωμένου Φαρισαίου, μαθητή του Γαμαλιήλ, Ρωμαίου υπηκόου, ζηλωτή διώκτη και τελικά απόστολου του Ιησού Χριστού, τον καθιστούσε κατάλληλο να διαχωρίσει τις αναλλοίωτες εντολές από τους προσωρινούς πολιτισμικούς και τελετουργικούς κανόνες.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορείτε να διαχωρίσετε τα απαραίτητα στοιχεία της πίστης από τις καθάραι κοινωνικές, πολιτισμικές, ακόμη και προσωπικές προτιμήσεις;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Εις πάντας έγεινα τα πάντα, διά να σώσω παντί τρόπω τινάς. Κάμνω δε τούτο διά το ευαγγέλιον, διά να γείνω συγκοινωνός αυτού» (Α' Κορ. 9/θ' 22,23).

Διαβάστε Α' Κορ. 9/θ' 19-23. Πολλοί σύγχρονοι σχολιαστές χρησιμοποιούν τον όρο «contextualization» για να περιγράψουν τις μεθόδους που χρησιμοποίησε ο Παύλος. Αυτός ο όρος ορίζεται ως «οι προσπάθειες να μεταδοθεί το Ευαγγέλιο με λόγο και έργο, και να εδραιωθεί η εκκλησία με κατανοητούς τρόπους στους ανθρώπους, παρουσιάζοντας τον Χριστιανισμό έτσι που να αγγίζονται οι βαθύτερες τους ανάγκες, επιτρέποντάς τους έτσι να ακολουθήσουν τον Χριστό και να διατηρήσουν την κουλτούρα τους.» Darrell L. Whiteman, "Contextualization: The Theory, the Gap, the Challenge," International Bulletin of Missionary Research, τομ. 21 (Ιανουάριος, 1997), σ. 2.

«Οι Ιουδαίοι Χριστιανοί, αντικρίζοντας στην καθημερινή τους ζωή το ναό, επόμενο ήταν να αφήνουν τη σκέψη τους να παλινδρομεί στα ιδιόμορφα προνόμια των Εβραίων σαν έθνος. Όταν είδαν τη χριστιανική εκκλησία να απομακρύνεται από τις ιεροτελεστίες και τις παραδόσεις του Ιουδαϊσμού και αντιλήφθηκαν ότι η χαρακτηριστική οσιότητα την οποία ανέκαθεν απέδιδαν στις εβραϊκές συνήθειες έμελλε σε λίγο να εξαφανισθεί ενόψει της καινούργιας πίστης, πολλοί αγανάκτησαν κατά του Παύλου που τον θεωρούσαν σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνο για την αλλαγή αυτή. Ακόμη και οι μαθητές δεν ήταν όλοι προετοιμασμένοι να δεχθούν με προθυμία την απόφαση του συμβουλίου. Μερικοί ήταν ζηλωτές του τελετουργικού νόμου. Και έβλεπαν τον Παύλο με δυσμένεια, επειδή πίστευαν ότι είχε πολύ χαλαρές αρχές στο ζήτημα της τήρησης του ιουδαϊκού νόμου.» Ε. Χουάιτ, Π.Α. σ. 172.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Διαβάστε Α' Κορ. 9/θ' 20. Τι μπορούμε να διδαχθούμε από αυτά τα λόγια ώστε να προσαρμόσουμε την αποστολή μας ανάλογα με την κοινωνία που βρισκόμαστε, ή ακόμη και το πώς να κάνουμε προσωπική διακονία και μαρτυρία;
2. Παρά το αμαρτωλό παρελθόν του, ο Θεός συγχώρεσε τον Παύλο και τον χρησιμοποίησε με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Πώς μπορούμε να μάθουμε να συγχωρούμε τον εαυτό μας για ό,τι έχουμε κάνει και να επικαλεστούμε τη δικαιοσύνη του Χριστού, επιτρέποντάς Του συγχρόνως να μας χρησιμοποιήσει όπως Εκείνος κρίνει καλύτερα;